

la memòria

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Els punts sobre la i de Girona

Tan bon punt va morir el dictador, la junta gironina d'Òmnium Cultural, presidida per Joan Vidal i Gayolà, va emprendre una campanya destinada a substituir la *e* de *Gerona* per la *i* en el nom oficial de la ciutat. Es van editar cartells, es van demanar dictàmens a l'Institut d'Estudis Catalans i a altres filòlegs i es va presentar a l'Ajuntament la petició de canvi de nom.

Tot semblava senzill, però no ho va ser gens. El consistori, atacat d'una insòlita febre democràtica, va dir que no podia resoldre la qüestió sense conèixer prèviament l'opinió dels gironins. Es va obrir un període d'informació pública amb un resultat eloqüent: a favor de *Girona*, 11.000 signatures i 40 adhesions d'entitats; a favor de *Gerona*, 30 signatures i unes quantes cartes al director de *Los Sitios*. Però l'Ajuntament deixava passar el temps sense resoldre l'assumpte. Les vacil·lacions de l'últim consistori franquista es posaven un cop més de manifest, i el ridícul que havia fet amb la qüestió del català es repetia de manera mimètica.

L'incansable regidor Joan Paredes va presentar al ple municipal del 24 de setembre de 1976 una moció a favor del nom *Girona*, que no va ser presa en consideració per defectes de forma. El regidor va dimitir del càrrec. El ple va adoptar la solució més rocambolesca: admetre com a oficials les veus *Girona* i *Gerona*. La reacció dels ciutadans va ser molt dura i, com en el cas del rebuig al català, també aquí es van precipitar els esdeveniments. L'acord va ser revocat en qüestió de vuit dies. La batalla es va resoldre el 2 d'octubre amb una nova baixada del cavall. Els gironins van poder posar, finalment, el punt sobre la *i*.

>> Cartell de la campanya de «Girona amb i», original de Vicenç Huedo i Pep Rodríguez.

Canvi municipal de camisa en vuit dies

Acord aprovat al ple del 24 de setembre

APROBAR en lo que afecta a la competencia municipal el expediente iniciado a instancias de «OMNIUM CULTURAL», haciendo suyos los criterios mantenidos por el «Institut d'Estudis Catalans» y por la Excm. Diputación Provincial en el sentido de admitir como oficiales, para denominar nuestra Ciudad, las voces GIRONA y GERONA.

Acord després de la rectificació del 2 d'octubre

APROBAR el expediente iniciado a instancia de OMNIUM CULTURAL, aceptando estrictamente el criterio mantenido por el «Institut d'Estudis Catalans» y el informe de la Diputación Provincial, proponiendo como oficial para denominar a nuestra Ciudad, la forma GIRONA. Sin embargo dicha denominación oficial no debe impedir la continuidad de la utilización por los castellano-parlantes de la forma GERONA, tradicionalmente usada por los mismos en el idioma castellano, pero de origen auténticamente catalán.

Acord proposat per Joan Paredes i no admès

APROBAR en lo que afecta a la competencia municipal el expediente iniciado a instancia de Omnium Cultural, haciendo suyos los criterios mantenidos por el «Institut d'Estudis Catalans», en el sentido de admitir como oficial, para denominar a nuestra Ciudad, la voz GIRONA.

Substituir la e de *Gerona* per la i en el nom oficial de la ciutat va suposar, l'any 1976, una àrdua batalla contra l'últim Ajuntament franquista

«Obligació ineludible de renunciar»

Fent referència a una disposició seva regulant l'entrega de Mocions, i no a cap article de la Llei de Règim Local, l'Alcalde va decidir de no llegir el text de la Moció i, per tant, de no tenir-la en compte en el moment de la votació com a alternativa a la proposta presentada per la Comissió de Règim Interior.

És greu que l'Alcalde hagi fet prevaler els seus escrúpols legalistes per damunt del que representava una denúncia molt clara de la tergiversació de la voluntat dels ciutadans de Girona.

Així mateix, també és especialment greu que la voluntat de més d'11.000 gironins no fos recollida, a excepció del Sr. Joan Pi, per la resta del Consistori.

Això demostra, una vegada més, el divorci clar que avui separa els ciutadans de les persones que ocupen l'Ajuntament. Posant en evidència, així mateix, la contradicció que suposa per a una Corporació local la submissió als criteris sustentats per l'Administració central.

Conseqüent amb els principis que en tot moment han inspirat la meua actuació com a Regidor de l'Ajuntament de Girona, i davant la gravetat dels fets, em veig en l'obligació ineludible de renunciar al càrrec que em convertirà en còmplice d'una actuació tan clarament antidemocràtica.

Vull manifestar la meua decidida voluntat de prosseguir, ara des d'un altre lloc, en l'esforç col·lectiu que ha de dur, ben aviat, el restabliment de la democràcia i l'Autonomia a Catalunya.

Joan Paredes Hernández
24 de setembre de 1976

>> El regidor
Joan Paredes,
el gener de 1976.

>> Francesc Ferrer, Ramon Roquer, Narcís-Jordi Aragó i Pepe Fernández a la Rambla de Girona, el dia 1 de març de 1976.

«Contra milers de ciutadans»

Malgrat el costum de callar durant 37 anys i els entrebancs diversos posats a la campanya, 11.341 persones signen voluntàriament la petició de canvi, així com els representants de quaranta entitats que apleguen un nombre considerable de socis. Mentrestant, tot i les facilitats oficials i l'evident beneplàcit dels qui manen, les persones que signen a favor del manteniment de «Gerona» arriben a sumar l'expressiva xifra de 30. El poble, doncs, ha estat consultat, i la seva voluntat és transparent i rotunda. Però l'Ajuntament té la seva manera particular d'entendre la democràcia. Per a ell el vot d'11.431 persones val igual que el de 30, ja que adopta la solució de la cooficialitat dels dos noms. Solució salomònica, ha dit algú. Però Salomó volia partir en dues una criatura precisament perquè eren dues les mares que la reclamaven. Si l'haguessin volgut onze mil per un cantó i només trenta per l'altre, ben segur que la seva decisió hauria estat diferent.

Quan un ajuntament és capaç de jugar amb el poble fins a fer-li una ensarronada com aquesta, es trenca sense remei la necessària convivència entre un i altre. Hi ha hagut un despreci a la voluntat de massa gent com perquè es pugui refer el fil de la confiança perduda. Fins aquí hauríem arribat amb penes i treballs, però a partir d'ara qualsevol entesa esdevé realment impossible. Si fóssim a dins de l'Ajuntament ens afanyaríem a sortir-ne, com ho ha fet el regidor Joan Paredes. Com que sona a fora, no ens resta sinó exigir que se'n vagin ells. Suposem que no pretindran que siguem més d'onze mil persones les que dimitim de la nostra condició de ciutadans.

Editorial de *Presència*
2 d'octubre de 1976